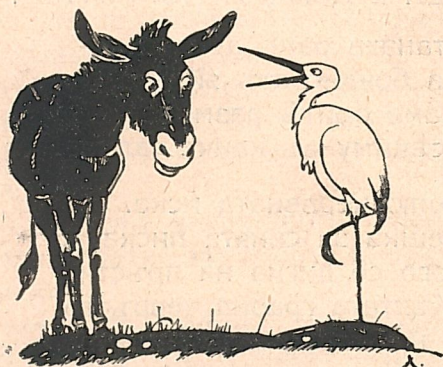

НАЙ-ТЕЖКОТО.

Щъркелътъ разказваше и магарето го слушаше съ широкоотворени очи.

— Има отъ тогава три години. Овърсахме жито-то. И азъ помагахъ. Цѣль день стояхъ на върха на орѣха и гледахъ отвисоко. Щомъ се зададѣше нѣкое облаче, думамъ на харманджиитѣ да бързатъ. Да не

накваси дъждъ хармана. И когато свършихме вършидбата, дюлитѣ бѣха пожълтѣли и капѣха. Азъ обиколихъ посърналитѣ нивя, простихъ се съ гугутката, дето ми гукаше всѣка вечеръ и тръгнахъ за другата земя.

— Коя е тя? — попита магарето.

— Земята, отъ която духа бѣлиятъ вѣтъръ. Тамъ живѣятъ най-чернитѣ хора.

— Магарета има ли?

— Нѣма.

— Вѣтъръ я вѣй, щомъ като нѣма магарета, — рече дългоухиятъ.

— Когато тръгвахъ, — продължи щъркелътъ, — дойде ми на ума, че чернитѣ ми заржчваха лани за армаганъ. Чудѣхъ се, какво да имъ занеса. Имаше много хубави работи, ами азъ не знаехъ какъ да ги занеса.

— Защо не си повикалъ мене, азъ мога юнашки да нося, — похвали се магарето.

— Ами тебе кой да носи? Мислихъ, мислихъ — нищо не можахъ да измисля. Отидохъ при дѣда Пѣя на воденичката. Дѣдото пушеше съ мѣничката си орѣхова луличка и плетѣше мрежа. Попитахъ го:

— Като си старъ и всичко знаешъ, можешъ ли ми каза, какъвъ армаганъ да занеса на другата земя. Искамъ да е малъкъ, че да мога леко да го нося.

Замисли се дѣдото! Очитѣ му тръгнаха по широкитѣ пожънати ниви.

— Чувай, — рече ми той, — да имъ занесешъ най-тежкото.